

[Hanne Thanning Jacobsen]

Det er vigtigt, at der er gode rammer og åbenhed i forholdet mellem forældre og forvaltning. Vi taler jo her om forældre, som står i den ulykkelige situation, at de helt eller delvis ikke magter forælderrollen, og at børnene og de unge på deres side heller ikke kan magte problemerne. Men for SF er det afgørende udgangspunkt barnets tarv.

Der har været sået tvivl om barnets ret til rådgivning, og da lovudkastets paragraf herom er gledet ud, vil jeg bede ministeren tilkendegive, at den nuværende § 28, stk. 1, også omfatter børns og unges ret til at henvende sig til de kommunale myndigheder, når de står alene med store problemer og føler sig magtesløse. Det kan efter min mening ikke være rigtigt, at de skal være afhængige af, om der tilfældigvis findes en privat rådgivning i nærheden, eller om der findes andre voksne, de føler sig trygge ved.

Forskellige udvalgsmodeller har været genstand for megen diskussion både under og efter betænkningssudvalgsarbejdet. Lovforslagets model med et særligt børne- og ungeudvalg, bestående af en dommer, en pædagogisk-psykologisk konsulent og tre kommunalbestyrelsesmedlemmer, der ikke er medlemmer af det kommunale socialudvalg, kan vise sig at være en brugbar model, men SF er åben over for at diskutere videre i Socialudvalget, om dette udvalg eventuelt skal have flere medlemmer.

Bestemmelsen om, at medlemmerne ikke samtidig må være medlem af det kommunale socialudvalg, kan der selvfølgelig argumenteres både for og imod. Jeg har en forventning om, at man ved at involvere de kommunalbestyrelsesmedlemmer, som ikke tidligere har arbejdet med dette område, kan skabe større forståelse hos de pågældende for sværhedsgraden i dette arbejde.

Det fastslås, at hvis dommeren ikke er enig i den beslutning, udvalget træffer, skal det specielt bemærkes i udvalgets protokol. Jeg finder, at det principielt burde være sådan, at ethvert medlem af udvalget, der ikke er enig i den beslutning, der er truffet, skal have ført sin mening til protokols, og det vil jeg også vende tilbage til.

Den voldsomme diskussion om brev- og telefonkontrollen vil jeg ikke tage del i på anden måde, end at retten efter min mening også bør omfatte mulighed for at henvende sig til Folke-

tingets medlemmer. Den mulighed er ikke anført i forslaget.

Vi finder, at der med forslaget er skabt større klarhed over kommunernes pligter. Tvangsansbringelsesreglerne er efter vores mening blevet klarere, og vi er tilfredse med, at de unge får partsstatus, og at børnene får ret til at udtale sig. Aldersgrænserne kan diskuteres, børn bør principielt altid høres, og de bør efter vor mening have partsbeføjelser, som kan udøves af en fagligt kvalificeret, personlig rådgiver. Fastlæggelsen af de kommunale handlemuligheder i 10-punkts-planen ser også rimelig ud, og både her og andre steder i forslaget bliver man klar over, hvilke store faglige og menneskelige krav der vil blive stillet til både sagsbehandlere og de folkevalgte lokalpolitikere. Endelig er vi tilfredse med kravene til kommunerne om, at der inden en anbringelse uden for hjemmet skal udarbejdes en plan, som angiver formål, varighed og beskriver de forskellige foranstaltninger, der skal træffes under anbringelsen og i tiden derefter.

Jeg har en del spørgsmål til kapitel 15 om den private døgnpleje. Det drejer sig om godkendelsesprocedurer, indtægtsgrænser, plejeforældres og den anbringende kommunes manglende ankenulighed, sikring af løbende rådgivning og vejledning til plejefamilierne osv. osv., men også det vil jeg vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

Kort og godt: Selv om forarbejdet har været grundigt, skal der arbejdes videre med delelementer i det kommende udvalgsarbejde, og jeg kan tilsiige SF's positive medvirken.

Tom Behnke (FP):

I ministerens skriftlige fremsættelsestale står der, at lovforslaget generelt lægger op til en større åbenhed over for forældrene og et samarbejde med disse om de nødvendige foranstaltninger. Det lyder jo flot, men det er ikke nok med større åbenhed, fru minister, der skal være fuldstændig åbenhed, hvis vi skal opnå bare tilnærmelsesvis retssikkerhed på området.

Videre skriver man, at forslaget ikke lægger op til en ændring af den praksis, der er udviklet i ankestyrelsen og landsretterne. Hvis ikke der skal ske nogen ændringer, hvad er så formålet med forslaget? Ministeren var jo først fremme med en prøveballon, der lynhurtigt blev skudt ned igen, endda af ministerens egne